

МЕ НАВЈАСАА РАШТРКАНИТЕ СПОМЕНИ,СЕДЕВ И БЕЗДЕЛНИЧИВ СО САМОТИЈАТА,ПА САКАЌИ
 НА НЕКОЈ НАЧИН ДА ЈА ПОТПОЛНАМ ЗЕДОВ ЗБОР ПО ЗБОР ГИ СОБРАВ ТИЕ СПОМЕНИ,КОЈ БЕШЕ
 СЕ ЗАГЛАВИЛЕ МЕЃУ КАЛДРМАТА НА ТЕСНИТЕ СОКАЦИ,КОЈ БЕШЕ СЕ СОКРИЛЕ ВО НЕКОЕ
 СКРИЕНО ДЕТСКИ ДУВЛО,КОЈ ЧМАЕА НА НЕКОЈА МАРКОВА СПИЛА,ВРЕМЕТО СИ ВРВЕШЕ А ЈАС
 ТАКА ТРПЕЛИВО ГИ РЕДЕВ РЕДЕВ РЕДЕВ.....

Стихозбирката –Прилепско Ехо-ја посветувам на Мојата Сестра Ленче Трајкоска родена
 Јованческа

Од Прилеп

Содржина

1. Авети
2. Бескрајна далечина
3. Бубулеја
4. Врвеш
5. Делители на Правда
6. Дух Македонски
7. Земја
8. Идеа Благородна
9. Излитена Калдрма
10. Калимеро
11. Клетва ли било
12. Крбла
13. Кројачи на Судбини
14. Куќен Олтар
15. Мерач на Животот
16. Некогаш и Некаде
17. Ноќен Крик
18. Око Ненаситно
19. Офтика
20. Перон 8
21. Песна за Незнајниот Јунак
22. Плач Полноќен
23. Покров од Облаци
24. Приказни или Стварност
25. Сетка
26. Скитам од солза до солза
27. Спомени Разбудени
28. Стих
29. Тажен Поет
30. Трпеза на Животот
31. Читање
32. Дејгиди
33. Болка Македонска
34. Бесмртен Сон
35. Два Мангари
36. Недовршено Секојдневие
37. Одрозот на Спомените
38. Последна Македонска Воздишка
39. Спомен Разбуричан
40. Сонот и Јавето.

Авети

Пееше денес птицата појка
За едно безимено место
За еден безимен народ
Народ кој сега е само сива маса
Исто како дните сиви
Пееше и солзи ронеше
Со песната ги оплакуваше
И така приказната ја раскажуваше
Авети се сега тие
Безимени и проколнати
Од гробовите знајни и незнајни
Авети кој лутаат во сивилото свое
Името свое за три гроша го продадоа
Гробовите за пет мангари ги збришаа
Пустелија е сега тоа место
Пустелија стана
Насаеде само коров расти
И земјата гледам сега не ги сака
Во себе не ги прима
Пустелија е сега тоа
Ете таму на тоа место
И моите предци седало правеле
Пилци свои таму растеле
Но пустелијата не растера
Овде не донесе
Пустелијата жална е сега
Таму веќе душа не се врти
Само авети гледав
Авети кои бесцелно лутаат.

Бескрајна далечина

Мислата не спојува далечината не дели,
А јас сеуште лебдам во маглите од слики,
И миговно се сеќавам на минатите детски дни,
Твојот лик сеуште лебди во езерото од сеќавања,
И раскажува неуморно за минатите мигови,
Кои безбројни се редат на сиџирот од животот.
Повторно како некогаш, со шепот викам,
Знам, моите зборови се губат во тишината,
Никој веќе не го слуша тој шепот, освен
Некоја изгубена птица во просторот, ќе ги слушне
И ќе замине во намерата своја.
Таму некаде кон далечината сива лебдам
Тивко во бескрајот бараќи те како,
Изгубен и недостижен миг.
Ако ја прифатам суровата вистина,
Тогаш ќе ги скршам сите карпи на надеж,
Со кој го заградив овој макадам.

Бубулеја

Коса разбушавена
Чинам страчка може седало да му направи
Лице натечено
Очи оцвргалени кутриот тој
Бубулеја
Се здрвил ко стап дренов
Лакомо со поглед голтакиги
Кршните и витки чупиња
Кој пустите ,евеги катадневно пред него
Се топорат на своите дрвени налани
Ја разбиваат тишината на неговата самотија
Кутриот тој ,неможе да бекне
Само ги мкни в сништата му
Тајно сладеки се со ним
А тие ,а тие враголесто
Како што мајка ги родила
Од ден на ден го тераат да пати
И жали по недостижот негов
Кутриот тој бубулеја

Врвеж

Анови трикатни изградија
Овие луѓе богати
Анови еј
Каде душа една не влегува
Душа чиста
Зјаат така тие празни
Стапалките кои ги газат
Еј така лесни се
Празни се
Анови ширни
Накитени наредени
Анови еј
Зјаат повторно празни
Само облакот темен
Еј сега ги милува
Со порој ги гали
Со порој ги дари
Темнината друшка им прави
До новосонце
Анови
Или беа зданија
Сепак зјаат празни
Врвеж има
Врвеж празен.

Делители на правда

Ме осудија
Уште не бев тогаш обвинет
На клупата каде виновниците седат
Не седнав

Ме осудија
За злодело кое не се случило сеуште
За злодело кое можеби и никогаш нема да се случи
Судиите кои знам самите така се нарекоа

Плукачите дневни така им рекоа
Осудетого сега
Во овој час
Нека во заборавот отиде

Судиите
Кои самите така се нарекоа
Делителите на правда
Ете гледам со восклик слават

Ме осудија
Уште тогаш не бев обвинет
Од делителите на правда
Кој во лажниот сјај седат

Дух Македонски

Духот Македонски го најдов
 Мислам тоа беше пред три месеци време
 На Беласица
 Каде скриен клечеше во очите Самоилови
 Илјадни
 Со солзите нивни ме повика да го земам
 Да го сокриам
 Здивот на смрта ја почувствувал
 Насакаде
 Навистина исплашен беше
 Некако како во пресмртна агонија како да паѓаше
 Тешко раката ја крена
 Покажа наоколу
 Тоа е гробот мој што моите чеда го копаат
 Бездна преголема е
 Не сум веќе така силен и моќен да ја прескокнам
 Незнаат кутрите дека сопствениот гроб си го копаат
 Здивот адски ги опијанил
 Со лажни титули ги наредил
 Со лажна храброст ги обдари
 Јаваат заедно со јавачите кон смрта

И во болката што ја покажа
 Имаше некоја стара гордост
 Како Александар да му ја оставил
 И во слепилото имаше некоја светлина
 Како Самоил да му ја дал
 И во крвта имаше проклетија
 Тоа е секојдневието многувековно

Духот Македонски го најдов
 Таму на Беласица
 Во пештера една темна и ладна
 Волци глутници имаше околу него
 Небеше од нив исплашен
 Им ги покажа забите и тој крволочни
 Тие во збег се здадоа
 Рече со трепер кој многу пизма имаше во себе
 Чедото мое
 Чедото мое ли ќе ме закопа
 Чедото мое ли со мрак ќе ме прекрие

Покажа повторно со раката
 Кон бездната за која рече гроб негова била
 Погледај
 На рабовите седнале славеници
 Илјадни се со ракија слават
 Со вино пенливо наздравуваат

За мојата смрт

Духот Македонски го зедев
 Нежно како мало дете двегодишно на раце
 На градите го припив да се стопли
 Со очите го погледнав трошка надеж да му дадам
 Го понесов до домот мој скром
 Од книги многу стари
 Прочитав и научив за амајлии
 Ги направив ги наредив наоколу
 Додека не сум дома да го чуваат
 Тие невидлив ќе го направат
 Сега по македамиве одам
 Барам уште некој
 Кој ќе сака во домот свој духот Македонски да чува
 Се прелажав неколкупати
 Мислев дека деца Македонски се
 Тоа ти биле само копилиња едни
 Со името Македонско се Фалеа
 Кога ќе се завртем на миг
 Плукаја со гнасотилаци разни
 Повторно еве деноноќија изминаа
 По македамиве одам
 Барам уште некој
 Кој Духот Македонски на градите свои ќе го стави
 Ова не крик за помош
 Ова не крик за лажна љубов да ми дадете
 Ова е крикот на Духот Македонски
 Јас само ви го пренесувам

Земја

Да би го љубел ова место
Земјата сетики благослов ќе даваше
Да би го одел ова место
Земјата сетики радосна ќе беше
Но простими
Црна и тешка земјо
Го љубам и синилото
Потребни ми е и виделината
Та затоа очите сини гледаат
Твој сум
Грутка земја
Во ораницава непрегледна
Не срдисе
Сал среќна биди
Еве и грутки чудни во тебе има
Не се камења го знаеш и ти тоа
Ги трпиш така тивко
Ете
Знам страдалница си
Паталница си
Но писание било
Во врвежот што ита катадневно.

Идеа благородна

Злобникот

Уште од дете го познавам

Со туѓите лелеци се хранеше

Солзите од другите со радост на дланката своја ги дочекуваше

Триумфално раката ја подигаше

Победник беше тогаш

Годините по долапите скржаво ги криеше

Неделите беа само во дневникот негов запишани

Деновите небаа достојни ни за броење

Го познавам добро

И јас ја видов идеата благородна

Дојде одникаде во главата негова

Го познавам добро

Во мигот тој смртно се преплаши

Рече во паника кога заминуваше од нас

Одам во најдлабоката пештера

Каде темнината е најгуста

Таму оваа проклетница ќе ја оставам

На некоја стена ќе ја заковам

Така нема повторно да ме најди

Се врати за три недели со коси побелени

Широката насмевка ја разлеа

Добро утро на сите ни кажа

Не покани на веселба голема

Првата недела беше тоа чинам

За животот со него сакаше да славиме

Злобата под дабот стар да ја погребеме.

Излитена калдрма

Мислата живееше со години
Притаена
Во некоја вијуга заборавена
За повторно враќање
Во темните тесни сокаци
Калдрмосани
Излижани од чекорите тешки
Кога ја гледам
Сега во сништата ретки
Плаче со глас крколив
Ја слушам нејзината болка
Ехото на темнината ми го носи
Ја слушам небаре море од несреќи е
Копнеам
Копнежот крт злосторник се претвори
Рија во градиве
Мирот катадневен ми го поткопува
Еве помалку и се плашам од молчењето
Таа празнина адска смрдлива
Молчеливо ми ги украде
Не ми ми остави ни еден спомен
Во коцка да го претворам
Та можеби кога ќе отидам во сокаците темни
Дел од калдрмата да го ставам да биде

Калимеро

Гледаќи го како мали деца
Тоа мало симпатично суштество
Со лушпа на главата
Како ги изговара завршните зборови
На филмот волшебен за нас знам беше
Знаевме
Само така слатко детски да се насмееме
Сега еве полека годините минаа
Се искачивме
Некој паднавме на скалилата на животот
Суровоста нејна ја сетивме
Реалноста ја видовме
Од волшебноста ништо не остана
И сега
Тоа мало црно пајче
Кое изговараше два збора
-Нема Правда-
Сега знаеме дека имаше право.

Клетва ли било

Што клетва ли мајко
Беше ни фрлиле
Да аир од ден не видовме
Што пуста клетва ли мајко
Беше ни изрекле
Да во бел свет отидовме
И порти од дом
Никогаш не пречекоривме
Дворот широк
Сега саде коров го обраснал
Молк го обвил
Та молчи ли молчи
Клетва ли било
Писание ли било
Та нам сеедно ни е
Времево врви
И душа

Со копнеш саде се буди.

Крбла

Крблата ја пронајдов
Долу впондила вчера мислам беше
И во одајчето ја сместив
Сетики ја гледам
Во ноќите ја слушам внимателно
Како со шепотот приказни раскажува
За времето што минало веќе
Кога усти многу хранела
Но сега
Само приказните и останале
Што осамено ги слушам

Кројачи на судбини

Ако не ми дадовте
Да живеам како човек
Вие кројачи на туѓи судбини
Кои катадневно се криете
Во лажната светлина
Што ја создавте самите
Барем сега
Кога го чувствувам
Мирисот на правта и пепелта
Оставете ме на мира
Да се вклопам во темнината
Знаете добро
Сега и најслабото ветре
Ќе ме однесе во понорот
Не се плашам од него
Та нели многупати бев во него
Го почувствував добро смрадот негов
Што вашите слуги го блуеа обилно
Еве гледајте
Уште само неколку мигови останаа
Во царството на тишината
Каде што ете сега владеам
Незнам колку ќе траат
Но тие се мои
Не можете да ми ги земете
Знам
Наскоро сласта ќе ви спласне
Ќе морате тогаш во паника
Некаде
Од почеток играта да ја играте.

Куќен олтар

Пред куќниот олтар застан понизно
Во иконата на светителот заштитник погледнав
Трипати се прекрстив
Молитвата на благодарност ја кажав
За денот што ми беше подарен
Позади мене во аголот
Демонот цинично се насмевна
Со рапав глас проговори
Радувајсе и нахранисе од светлината
Твоја е сега знај
Ти тука припаѓаш
Но кога ноќта ќе дојде
Знаеш мој си поданик
Душата на триста парчиња ќе ти раскинам
Само едно ќе ти оставам за тебе
Утре повторно да зазdrави цело да биде
Молисе молисе ти вернику
Надешта те тера повторно и повторно да се прекрстиш

Мерач на животот

Ги слушав ударите тупи
Мерачот на живот одзвонуваше надалеку
До камењарите на Марко одеше
Ехото негово го враќаше
Со звукот на моите чекори се среќаваше
Излитената калдрма покасно раскажуваше
Имаше многумина
Осаменици ги викаме ние тогаш
Го слушаа секој чекор
Знаеа добро каква приказна раскажува
Напати
Ќе се насмееја самите слатко
Напати
Грчот на лицето ќе ги издадеше
Кога болката ќе ја видеа залепена
Се радуваше на ударите и стариот јавор
Така знаеше дека постои
Ги слушав ударите тупи
Мерачот на животот и одзвонуваше и вечерва
Не се плашев во тркалото погледот да го пуштам
Сказалките да ги погледнам
Етеги сега од прегратка се поделија
И осаменикот отспротива ми проговори
Симниго погледот од височините
Така иташ кон смрта своја
Ете сега за миг си посиромашен
Ете сега за миг мерачот е побогат

Некогаш и некаде

Некаде во твоите сништа
Ја криеш љубоморно последната солза
Ја чуваш за разделбата

Некаде во твоите воздишки
Го криеш последниот болен крик
Го чуваш за темнината

Некаде во твоите зборови
Ја криеш песната тажалка
Ја чуваш за мигот од кој се плашиш

Некаде во некоја надеж твоја
Го криеш споменот прв
Го чуваш за самотијата проклета

Некаде во некое време
Некаде ќе бидам само солза
Некогаш ќе бидам само крик
Некаде ќе бидам песна тажалка
Некогаш ќе бидам спомен прв
Некогаш и некаде

Ноќен крик

Чичко Тодор, како што го паметам беше чешит човек, секогаш кога ќе го видеам, беше насмеан, ја носеше неговата насмевка само што ќе ги отвореше очите, ја носеше се додека сонот не го налегнеше со сета сила, а кога ќе ги затвореше очите, следното утро ни раскажуваше дека насмевката му ја подарувал на неговиот сон, и тој малку да се порадува за да не сонува Тодор кошмари страшни, ќе поминевме покрај него, и како помали се разбира ќе му кажевме

-добро утро чичко Тодор. а тој сите подеднакво ќе не погалеше по косите и ќе ни посакаше убав ден испраќајќи со неговата насмевка.

Минуваа годините, ние растевме со насмевката и смеата на Чичко Тодор, се до една ден кога низ малото со молскавична брзина се слушна прво истрел а потоа и силен врисок, врисок кој и ден денес после толку години неможам да го заборавам, Цане џандарот, така го викавме, небеше џандар туку беше секогаш мрачен и страшен, се опил како и многупати пред тоа, ми ти ја извадил својата пушка и во своето пијанство испукал само еден куршум, пијаната рака неоти видела на која страна ја свртил цевката, туку да си го направи кевот опалил, но за да биде белата поголема, таа приквечерина зрното си ја нашла својата цел, со еден единствен куршум директно во срце ја погоди единствената радост на Тодор, неговата убавица Благоица, имаше само 12 години, замина Благоица но замина и насмевката на Тодор, никогаш повеќе не го видовме насмеан, никогаш повеќе не го го видовме и да прошета по улицата, излегуваше од дома кога ќе беше темно и постојано другаруваше со темнината, во мракот додека одеше ги мијаше со своите солзи излижаните коцки од калдрмата, а кога зората ќе започнеше да се појавува, Тодор како претепан ќе се вратеше дома, Цане не издржа долго после тоа, отиде што отиде во затвор, но еднаш го пуштија на викендне го искористи викендот да се одмори, го најдоа собајлината обесен на дудинката.

Години минаа но и ден денес понекогаш кога ќе го изоштрам подобро слухот во тишината како да го слушам тој морничав крик, па затоа го пуштам радиото малку погласно да свири, надевајќи се дека колку толку ќе го загуши тој крик.

Око ненаситно

Сто аршина земја му дадоа
А тој вели
Една педа ситна е

Сто оки азно му истуриа
А тој вели
Сто драма се

Сараи ширни му направија
А тој вели
Трошни одаи се

Во риза скапа го облекоа
А тој вели
Партали бедни се

На постела од гускини перја го легнаа
А тој вели
Нешто во грбот го бодело

Трпези ширни со емиши разни му послаа
А тој вели
Со ова ни скитник душа не врти

Ех
Пусто око човечко ненаситно
Сал шир бескрајна го заситува
Сал грутка земја го стокмува

ОФТИКА

Згугурлен и изземнат сум се склупчил во ова смрдливо дувло,кое само магли го обвиле и саде студенило ладно насекаде се шири,а пустава офтика сетики мира не ми дава,буфтал ли буфтам и се си мислам така поарно че ја истерам од градиве,а таа пустињето се фатила за мене како некоја ала чинам,а сега че ме голтни,а сега че ме срози,пуздер че ме напрај,и прав и пепел че станам од неа,ама,ама душа се дава ли така,не се дава ами како,неоти сум некој голем ербап да се борам со нејзе,туку ете така си вела самииот на себеси,ѓоамити некој кураш си давам.

Е мори цеце, цеце,ти бар знајш шо ачик дете бев,море и сега не сум поарен,и знајш дека че можам пак на пустава офтика да и се оцвргалам право во очи,и после че ја откорнам,че ја треснам на земја,та никогаш појчки да неможи да се фати,искршена и здробена че ја собирам и закопам длабоко подземја,е не три педи ако мислеше,туку,туку триста педи че ја напикам,е сетне коа че ја прајчам че и ги дадам сите чемери и јадови шо така здушно сум ги зрал,па така заедно нека се џембосаат,море не да се џембосаат туку фитфиделија нека фатат,каде ни око не че можи да ги види,каде глас не че можи да ги слушни,та таму нека венеат и сува гранка се сторат,на лити партали нека се бесат по цел ден.

После цеце мори че можам да се опулам,море не само шо че се опулам,туку че се раскештам на сиот глас,че викам ич нема да ми биди гајле шо че речат комшиите,а знам шо че речат,евого овој алнатиов на Симона пак се клешти како зелен,нека плампаат колку сакаат,ти че треба да го земиш тавчето,да го стајш на пирустијата и да спргниш нешто набрзина,за грам душа да зберам,па после да му ја лиднам со коџоманите накај топташ,или којзнае ,можи че фатиме накај шаторовкамен,попат низ нивјето че собериме по некоја тутунешка шо ете останала за во градите да фретаме по некој чад,че се наиграме како деца,долгамагарица или бишка,дури не ни се џигеросаат нозете од пусто мање со стапојте.на врајчање ги гледаме ова лозјава стенкаат пустите од убјани,незнајш,које које е поубо,гроздовите бели бели наместа црвени,овдеонде црни,бре бре бре лиги да ти потечат дури до колена,е сите тогај си велиме,ај биди ербап па не скини,а уште и пусто туѓи,и нејсе раката сама етеја ти отишла,не многу колку за иштав,ама етети беља работа,натемаго ни лежи ни спија, од некоја страна Менде Ашлакот ,пољакот де пољакот че се истопори,ги виткал виткал тоа мустаќите чиниш на Крали Марко му е рода,чифтето го обесил и само по дебелото месо го мава ли мава,а Менде не би бил Менде ако не не спрашти,ги наполнил фишеците со јадра сол и црн бибер,та че ја спука некое време,е кој е ксметлија тој вечер дома че седи на трпежа на ебемстрана,тој че седи а постарите кроце кроце че го пращаат прво со арно шо така мрда небаре со голгаз на жешкарингла седи, че врзиш некоја лага,колкуче фати че знајш коа каишот че заигра,отпосле коа пак каишот на панталоните застанал,че ти речат,ова ти е за памет да бериш а не лозја,другпат да си седиш мадро а сега носи мадро,а памет ебати паметот таков чим ти го тураат со каиш.

Ама тоа е шо е,биднало да не се повтори,отпосле ко че фати мракот,ететиги коџоманите ти се наредиле пред порти небаре сватој се,и туку свиркатат али свиркаат,само чекаат да му ја дувнам со нив како пусти гојда по прилепските

калдрми, па право преку река па до корзото, на рекламите че се наредиме мислиш ние се рекламираме а не филмовите на Паторот, наредени ко некој коLOBани, мислиме некој ергени сме, па чиниш помини некое чупе а ти штипниго, че помини постар ергение соберисиги рацете, а тој само че промрмори, лингури едни. че дремиме дремиме некое време тука пред рекламите како мисири, отпосле че му отидиме на гости на Марко Цепенко два сати со коџоманите че се надмудруваме шо пишува сега Марко, дали мудростите Прилепски или глупостите наши, еееее мори цеце цеце е сега дури знам зошто на Марко му е наведната глаат, па тој кутриот како да се страмел од трескањето глупости, но шо да прајш такви беа времињата, сатот си врви ама за дома не е време, туку е време да му се тупниме на Бајчо во градска, на маса че се распостелиме и че земиме да се надмудруваме и надлажуваме, само отпосле ко че си ојме дома че видиме дека пак Бајчо поербап излегол од нас и дека и вечерва не обричил на суво. Ко прчој нечукани че ми ја спраштиме накај дома, оти е време да ги фајчаме креветите, собајле тутуњето не чекаат, сатот машала скоро дванајсе фатил, дал првиот или вториот сон ти дошол го слушам мајкиниот глас како тивко ме буди.

-Синко, ајде стани, и не лидај толку касно, ајде, батето ти станало, цецето денес не го носиме, стани оти етего таткоти во дворот ги врзал кошејте и само тупоти со нозете.

Ееее станувам, очите салам не сум ги отворил, а дотука го слушам како фрчи со носот, мора, додека очите се отворат скроз на скроз ние веќе снего фатиле џадето, и нога за нога го мериме прилепското поле кое стенка од жолтилото, кога го гледаш абре убајни убајни, ама кога треба да го собереме, рацете крвој че си ги напрајме дур го збираме тоа дибот, да отпосле на низа да го клајме, е отко че се исушел и че сме го предаеле во монополот, че сме му го виделе лезетот, ах пусти наш лезет, гледам гледам шо лезет сме збирале, дур вака седам изземнат, само нејсе.

Си велам че огреј и собајлинава сонцево, та тогаш че се стоплам, че се истопорам надвор, малку сонце малку ветре, че се размрдаат нозете, па пак можам да му ја лиднам некаде, само овие маки да не ги гледам.

Е мори цеце зар бладам, или пак некој сон од офтикава сонувам, да што вака си зборувам, не било лесно од градиве да се откорни, се налепила од пустиот лезет што така сме го брале.

Перон 8

Пристигнав
Од долгото скитање
Безделничење во белината на денот
Којзнае можеби можеби
Носталгичар станав
Но сепак пристигнав
На перонот број 8
Солза една ете тука да оставам
На разгласот
Монотонијата на скитниците
Вљубеници во возови
Рефренот на песната им го пее
Времето така празно им го полни
Којзнае можеби и не сум сам
Кај многумина
Тагата во очите им се свила
Ја кријат тие така вешто
Но перонот 8 го сакаат
Празен е
Многумина чекаат
Знаат дека шините се зарѓани
Праговите скапани и трули
Само скитници
И перон 8

Песна за Незнајниот Јунак

Бескрајната тишина
 Ги собра ноќва на полној
 Тие кои спиеа без сништа
 Им го покажа гробот на незнајниот јунак
 И заповед им даде
 Тоа беше вашиот брат
 Кој лицемерите го погубија
 Многу одамна но јас се сеќавам
 Со лажни надежи прво го хранеа
 Со пелин вино го поеа
 И така дните му ги полнеа
 Кога им поверува
 На клада го ставиа
 Прав и пепел го сторија
 Во пространството го расфрлија
 Така ни името не му го запишаа
 Некои тајно кој го знаеа
 Куп камења наредија
 Во подножјето на планината
 И како гроб негов го знаеа
 Го посетуваа на полната месечина
 Зборовите негови на цвеќињата им ги кажуваа
 И така заборавот го бркаа
 Но сега векови изминаа
 Никој гроб не му посетил
 А еве потомците нивни
 Повторно истото го прават
 Одеа сега вистината ви ја давам
 Со вистината победетеги
 Лагите нивни вие изгоретеги
 Соголетеги до гола коска
 И така оставетеги
 Нека светот ги плука на секој крстопат

Плач полноќен

Плачеше и ноќва мојата ранета душа
 Во скутот на малото дете
 Кое исплашено и стуткано клечеше во аголот
 На старата куќа
 Месечината со блесокот небаре фенер блескаше
 Така стравот помал го правеше
 О проклето полноќ доаѓа
 Гласникот на демоните евего на дабот раскошен застанал
 Грака и со перјата црни патот им го покажува
 Знам дека се тука некаде
 Демоните кои од парче душа се ситат
 Смракот од глраловите црни им го чувствувам
 Ги подаваат во темнината
 Ја чекаат солзата чиста
 Да ги нахрани храна е тоа нивна тридневна
 Плачеше ноќва мојата ранета душа
 За еден спомен што е свеж од дамина
 Плачеше и колената ги збираше кон усните
 За крикот да не го пуштат
 Така радоста демонска голема ја сторат
 Плачеше мојата ранета душа вечерва
 Гракаше гавранот и времето го броеше
 Миговите со криљата ги запираше
 Така долга сакаше да ја тори оваа ноќ.

Покров од облаци

Се подви со облаците темни
За кои честопати
Сакаше покривка да му бидат
Се подви
И студенило чидно го обви
Несакше во тој момент
Никаде да гледа
Несакше во тој момент
Со никого да разговара
Но некој поита накај него
И вчас го вџаши
Само зениците го одадоа
И така стравот го покажа
Не затрепери
Телото вкочането седеше
Тука одамна беше
На тоа место
Седеше
И се повеќе и повеќе
Облаците околу себе ги собираше
Покривка подобра така правеше
Ете тој
Тој кој вкочането седеше.

Приказни или стварност

Огништето веќе пепел нема
Мангалот зеленило фатил
Но сеуште некаде во воздухот лебдат
Одзвонуваат зборовите од белокусиот старец
Чинам дедо Бошко го викавме
Со пожолтени мустаки од лулето
Кое постојано чадеше исто како огништето
А со топлината од мангалот
Потекуваа и неговите зборови
Кои секојдневно беа нови приказни
За принцезите, трговците на души,
Со искрите од жарот напати
И ламји ке видејме
Ги впиваме и ги стававме тие зборови
Некаде во нашата детска меморија
За да и ние кога ќе бидеме со бели коси
И заматен поглед
На некому приказни раскажеме
годините минуваа
стварноста се создаде
приказните ги подзаборавивме
трговците со души во стварност ги видовме
принцезите ги запознавме
кои на дебели сметки спијат
и несакаат никој подолу од себеси да видат
ламјите ли
па тие секојдневно душата на парчина ја кинат
и ја разјадуваат со огин ја пржат
и така кажуваат
дека приказните ги напишала стварноста

Сенка

Ја молам вечерва
Сенката со мене да не доаѓа
И велам на портата уште неизлезен
Седи на прагот ти
Чувајго од секакво зло
Јас вечерва
Сакам да одам по сокаците тесни
Сакам нечујни да газам по калдрмата
Нема да барам ништо од темнината
Заштитата нејна нема да ми треба
Само сакам да скитам
Нечујно
Исто како мојата сенка
Вечерва јас сакам да бидам сенка
Неприметна
Нечујна

Скитам од солза до солза

Скитам.....
 Од солза до солза....
 Скитам до рани утра.....
 Сонувам...
 За облаците и дождот...
 И ја барам капката прва....
 Која ми заличи на твојата солза...
 Немирен...
 Се тешам....
 Со твојата воздишка....
 Која жешко ги топи капките...
 Пребарувам по градите...
 Дали сеуште топлината стои...
 Или мразот проклет дошол...
 Не сум осамен тука....
 Ова не е дожд...
 Порој е ова...
 Многумина дланките ги испружиле..
 Чекаат исто како мене...
 Евего ветерот....
 На ново место не носи.....
 Нови облаци дојдоа...
 Морам и јас да побрзам.....
 Дланкава да ја испружам.....
 Незнам навистина неznam...
 Дали дождов ќе прстане....
 Или сонот ќезавржи....
 Или крај напатот ќе биде....
 Скитам.....

Спомени разбудени

На криљата од спомените одлетав
 Од сивилово се извлекував
 Кај камењата позеленети од мовта насобрана
 Слетав нежно со шепотот од усните
 Небеа ладни ниту остарени
 Само некако натажени малку
 Зборува натажено за раскажувачот
 Кој сега во некоја одаја правлива седи заборавен
 Го нема веќе тука во просторот
 Кој легендите ги оживуваше
 Кој за јунакот Марко Раскажуваше
 Портата на времето ја отвараше со зборовите негови
 Битките случени така се гледаа

Одлетав на криљата од спомените
 Со летот тој правта ја бришев
 Така сила добив по настаните да шетам
 Свекотот од ударите празни на сабјата секаде сега одекнуваат
 Ударите на атот Марков тупотат на место
 Немирот гледам и него го мачи
 Од немирот небаре пранги тешки му се сторице
 Го бара и тој мирот во битките
 Го бара и тој сега господарот свој
 Тежината да ја понесе негова

Полека капка по капка од дождов собирам
 На дланкиве ги ставам
 Така знам мовта на карпиве ќе ја полиам
 Спомените на карпиве да ги залепи
 Нека утре повторно некој друг што ќе долета ги прочита

Стих

Бел стих ќе напишам
На облаков темен кој брза некаде
Во некоја бура која го чека
Да направи пустош
Нема да бидат тоа зборови тажни
Нема да бидат тоа зборови траорни
Стихот кој втиснат ќе биде
Во капките што облакот ги збрал
Знам ладни нема да бидат

Тажен Поет

Ако

Ја извадам сета моја болка

Знам

Дека и карпите ќе се распрскаат

На илјада и едно парче

Ако

Го распостелам сиот мој јад

Знам

Дека и водата ќе се замати од црнилото

Рибите ќе ме проколнуваат

Сто и една година

Ако

Го наредам целиот мој чемер

Знам

Најцрниот дворец ќе се изсида

Најтемната темнина таму ќе се збери

Неможам

Не сум толкав злосторник

Несакам

Да ме запаметат таков

Јас сум

Само еден тажен поет

Кој го троши постојано

Црното мастило

Кој ја валка

Најбелата хартија

Кој го троши

Своето време

Заедно со тишината своја

Трпеза на животот

Трпезата на животот ја распослав на пољана цветна
 Сакав денес јас да бидам тој кој ќе подарува
 Секому по заслуженото
 Птиците кој ги ранев ката утро со ронки
 Нека ми простат но денес гладни ќе бидат
 За судбината ги собрав денес ронките ете толку и следува
 И реков неznam дали ме разбра
 Но толку ти следува можеш сега ти да вриштиш колку сакаш
 Мене ми е сеедно
 Ангелот чувар кој седеше под дабот исушен
 Некако остарен делуваше
 Којзнае од безделничењето ќе да е тоа
 Само добро утро низ заби му процедив и ништо повеќе
 За љубовта патека од бигори црни и тешки направив
 Од душата ги корнев
 И реков оди сега ти и нозете крвој стори
 А кога починка ќе побараш тогај клечи и моли за тој миг
 На силуетите кој стоеа околу само тивко им прошепотив
 Ако сте пријатели извадетеги маските од лицата ваши
 Седнете на литиви партали кој се пред вас
 Радувајтесе со мене во часов што доаѓа
 Од скромната трпеза земете и само насмевка на лицето ставете
 По грчот на вашите усни ќе знам дали се искрени
 Ако сте непријателите мои тогаш дојдете утре
 Можеби трпезата ќе биде побогата и поубава
 Се научив и во темнина да гледам
 Знаам дека сте многумина знам дека сте тука
 Некој како силуети некој како сенки бледи
 Остеветеме сега во овој простор каде сакам да биде мој
 Оставетеме за повторно да не станам свер крволочен
 Вашата лажна љубов ете таков ме стори
 Знаам со смрта сте сојузник
 Незнаете дека тука корен имам
 Можете да ме пресечете сега
 Но утре на друга пољана повторно јас ќе бидам
 Денот изминуваше но молитва не кажав јас
 само десната рака покажа поита кон небото
 реков гласно и вревата запре
 Боже тебе солзите ти ги оставам ги има многу
 Погледни во душава реки брзаци се
 Погледни околу некаде вирови се некаде мали езерца
 Лебеди бели се капат во нив
 Игра заносна играат
 Ти ги оставам тебе наутро кога белината ќе светне
 Очите замијги ти и погледни добро
 Милост од тебе небарам, дајим ја на болните и немоќните
 Еве на пољана ширна која до сега беше само голгота голема

Крстот кој го носев го оставам сега
Од распетија секојдневни доста ми е
тука на пољана ширна дојдов
одмор да сторам
и секому према заслуга да дадам

Читање

Читај

Ми рече еднаш еден минувач

Читај секогаш

Но книга не ми даде

Го прашав што

Читај од облаците

Невидливо писмо имаат

Но го разбираат сите

Кои сакаат да читаат

Читај

Што пишува ветерот на гранките

Листовите страници безбројни му се

Читај неуморно

И кога ќе се замориш

Седни

Или легни на земја

И со сништата твои раскажувај и

Земјата ќе те слуша

Месечината ќе запиши

Та тогаш ќе знаеш

Дека ноќта попушта не ти била

ДЕЈГИДИ

За миг пролета иднината
 И сега како минато едно
 Знам ја гледаме
 Лити не стори
 Што сништа ни однесе
 Што солзи ни донесе
 Незнаевме
 Ете тогаш нели
 Кога, како деца
 Со радост гледавме
 Чунки зелени сме биле
 Небаре сега
 Кога ете лити сме
 Созреавме
 Туку зборот да се речи
 Напати од камена на камен одиме
 Итаме
 Изборови ете кажуваме
 Некој знае дека празни се
 Некои со верба ги земаат
 Итаме од камен на камен
 Итаме кон иднината
 Каменења станавме
 Каменења ладни и неизвајани
 Нема лика да видиш
 Саде каменења
 Зборови едни
 Што во дамнаина една ечеа во ушите
 Дека литоста страшна била
 Дека литоста грозна била
 Ги кажуваа
 Премногу излитени
 Исплашени од минатото
 Стравот саде кај нив бликаше
 Паметам, кога со зората трка правевме
 Кога со мугрите се прегрнувавме
 Насмевки делевме
 Разменувавме
 И катадневие врвевме
 Живот бликаше
 Од секоја пора наша
 Еве
 Сега утрото не прегаци
 Пладне дојде
 Очите уште не се отвориле
 Уста само мрмор прави
 Дејгиди дејгиди

Болка Македонска

Ете денес
Македонија е посиромашна
За три грутки земја
Зедоа во торбите ги ставија
Од баба прабаба
На разбој ткаени
Трите сина првородени
На три сведени зачнати
Во бел свет велат одиме
Тука нема ништо
Пустелија остана
По некој килав
Куц сосед кој безделнички
Овие тука кој се накотија
Лебецот бел ни го загорчија
Овие тука кој се распослаа
Трpezата ширна ни ја зедоа
Па сега белким
Таму во јабана
Кога душата ќе не заболи
Од торбата грутката ќе ја извадиме
На градите ќе ја ставиме
И така болка ќе лечиме

Бесмртен сон

Ова е само еден сон
Го раскажувал не така одамна
Да им го потполнам празното време знаете
Оние кои безделничат не читаат
Само слушаат
Им раскажувал за денот
Беше некако посветол од другите
Прет таа светлина застанав
Ме праша
Не веруваа дека хор од птици беше тоа
Што сакам кога веќе сум дошол
Реков сакам бесмртен да бидам
Во бесмртноста да пловам
Гласот повторно се огласи
Не носеше бес туку милозвучно проговори
Ти си Бесмртен не го знаеш тоа
Душата твоја ќе ти каже некогаш
Но како смртник погледај
Завртисе позади тебе
Ако ги слушнеш непријателите твои
Како пофални оди пеат за тебе
Ако ги видиш чекорите твои
Со блескавост да се опкружени
Ако ги слушнеш дните
Како со радост раскажуваат
Дека со тебе другарувале постојано
Ако ја најдеш во морето од солзи
Најискрената и најжешката
Тогаш
Ти веќе одамна си бесмртен
Не го знаеш тоа
Душата твоја ќе ти каже некогаш
Не веруваа на ова безделниците
Само со рака одмавнаа
Се завртија кон другиот кој раскажуваше

Два мангари

Завалијата
 Некаде на бутур пазар рече
 Си ја продал мислата водилка
 За ич пари
 Покажа само два мангари
 Толку му останале
 Со остатокот четири алтани биле
 Си ја купил смрта
 Ја турил на плеќи товар да му биди
 Ја носел шест месеци така
 Не бил факман
 Не ја додржал
 Таа како споулавена избегала од него
 Процедила низ заби на беганье
 Небеше ербаб бре чоек
 Повеќе ја љубеше сестрами
 Агонијата
 Чекореше секогаш со неа
 И мислеше дека врзана везден ќе бидам
 Те оставам сега еве овде
 Во оваа пустелија
 Мојата најмали сестра
 Таа ќе те љуби
 Долго долго
 Ужасот ќе ти го подари
 Зачувај си замене само еден мангар
 Кога ќе немаш сила
 Ни за еден крик да пуштиш
 Тогаш ете тогаш ќе дојдам
 Мангарот да го земам.

Недовршено секојдневие

Некој чуден спој направивмне
 Многу многу одамна беше тоа
 Јас и самотијата
 Рече
 Ајде да си играме човечки брак
 Јас ќе бидам невестата
 Ти биди момчето
 Ќе живееме среќно и раскошно
 Во нашиот дом
 Прекрасната празнотија
 Ќе видиш
 Многу ликови налик на човечки
 Ќе продефилираат низ одаите
 Но тоа знај тоа ќе бидат само бледите
 Изгубените и отфрлените сенки
 Кој лутаат ете така
 Многу и со гласови ќе ни се обраќаат
 Разговори долги тоа ќе бидат
 Полни со мудрост лажна
 Ќе веруваат самите ќе мислат дека им веруваме
 Еден чуден пиедестал ете ќе изградат
 Во темелите својот скриен детски страв ќе го стават
 Ги мачи секоја ноќ
 Ќе го воздигнат со зборови кој и самите не ги разбираат
 Некој друг им ги напишал
 Некој друг им ги кажал
 Тие треба само да ги повторат и да ги остават
 Ете таму каде се темелите нивни
 Од насмевките кога ќе градат
 И празнотијата ќе се исполни
 Со празнотија нова
 Немој да мислиш дека празнотијата наша
 Ќе биде празна
 Ќе ја исполниме со искреност
 Така од сенките ќе се заштитиме
 Напати со дрвја и камења ќе фрлаат
 На зидот
 Некаги незнаат
 И никогаш нема да знаат
 Кутрите тие

Одразот на спомените

Кога би смеел мојот одраз би ви го дал
Од морето на настани би го извадил
Би му рекол
Одморисе сега и ти од шепотото на спомените

Зарем не бев патник безвременски
Од просторот каде тишината се создаваше дојдов
Во пространството на викотници пристигнав
Сега навистина одморот го барам од часот иден

За да недојдиш до мене ти немир разбуричкан
Со седум кругови се заштитувам
Во седум светови се сокривам
Преку седум бездни длабоки треба да ме бараш

Ќе ми судат само тие кои гревовите во оганот ги фрлија
Со лицето кон пустината се свртија
Прашина ситна од ветрот побараа да ги стори
Судбината своја во рацете си ја зедаа

Јас сум сега минато поминато прегазено некаде заборавено
Ти си сега сегашност која се живее со само едно трепнување на око
Тој таму е иднината можеби затоа магли лепливи има околунего
Не брзам не брзај гледаш дека стои

Последна Македонска воздишка

Зер оваа воздушка
Тешка мачна и жална
Што ја пушташ Македонијо мајко
Ти е последна
Зер немаш ли уште барем ока белило
Образите црни да си обелат
Овие кој Македонци се нарекуват
Зер овој крик што го пушташ
Болен и крвав
Ти е последен
Зер немаш ли уште црвило да ти останале
Сокриено некаде по пештерите
Крвој свој да си прекријат
Овие кој Македонци се нарекуваат
Зер онеме
Збор веќе немаш да кажиш
Мајко Македонијо
Зер толку ти омрзнаа
Овие кој се нарекуваат Македонци

Спомени разбудени

На криљата од спомените одлетав
 Од сивилово се извлекував
 Кај камењата позеленети од мовта насобрана
 Слетав нежно со шепотот од усните
 Небеа ладни ниту остарени
 Само некако натажени малку
 Зборува натажено за раскажувачот
 Кој сега во некоја одаја правлива седи заборавен
 Го нема веќе тука во просторот
 Кој легендите ги оживуваше
 Кој за јунакот Марко Раскажуваше
 Портата на времето ја отвараше со зборовите негови
 Битките случени така се гледаа

Одлетав на криљата од спомените
 Со летот тој правта ја бришев
 Така сила добив по настаните да шетам
 Свекотот од ударите празни на сабјата секаде сега одекнуваат
 Ударите на атот Марков тупотат на место
 Немирот гледам и него го мачи
 Од немирот небаре пранги тешки му се сторице
 Го бара и тој мирот во битките
 Го бара и тој сега господарот свој
 Тежината да ја понесе негова

Полека капка по капка од дождов собирам
 На дланкиве ги ставам
 Така знам мовта на карпиве ќе ја полиам
 Спомените на карпиве да ги залепи
 Нека утре повторно некој друг што ќе долета ги прочита

Сонот и јавето

Кога ќе тргнеш еден ден
Да го бараш моето срце
По патеката
Каде со каранфили е послана
На првата раскрсница
Свртли лево
Следиго патоказот жолт
Ќе стигнеш до една црвена ружа
Десно од неа има еден извор
Водата немој да ја пиеш
Само во дланката земи три капки
Првата ставија на левото око
Молњата што ќе ја видиш тогаш
Немој да те исплаши
Тоа е ударот на моите спомени
Втората капка ставија на десното око
Белината што ќе се распостели околу тебе
Нека не те заслепува
Тоа е треперот на мојата душа
Третата капка пуштија нека падне пред тебе
Тресокот ќе ме разбуди
Така ќе знам дека дека сонот завршил
Така ќе знам дека јавето дошло
Ќе долетам на криљата од змејот
Каде заедно спиевме во најубавата бајка
Така ќе знаеш дека сонот завршил
Така ќе знаеш дека јавето дошло

Рецензија

Од искона луѓето копнеат по она што го изгубиле, што го немаат, што им недостига. Носталгичниот поглед на оние кои ги напуштиле своите земји е вперен во запретаниот хрнотоп, во земјата каде што се родиле и израснале. Сплотеноста со неа ги прави среќни исто како што и разделеноста ги натажува. Тие ја чувствуваат својата татковина како дел од себе, како доказ за постоењето на радосниот животен дух што згаснува веднаш штом ќе се оддалечат од родната грутка. Промената на местото од точката на националната стационараност, како и секоја друга промена, ги вознемирува луѓето, правејќи ги несигурни. Затоа повеќемината ја сметаат за непожелна. Тоа ги наведува да размислуваат за преселбите, како за болно и тешко животено исчашување.

Независно дали напуштањето на родната земја настанува поради прогон или доброволно, во нивните души секогаш се чувствува една тивка тага. Таа не мора секогаш да биде обична носталгија по одредено место или минато време. Може да се јави како внатрешен презир на осаменоста, тежина поради сознанието за неприпадноста кон средината или едноставно притисок поради сопствената празнина. Во нејзиното појавување нема одредени правила. Таа некогаш е толку силна што ги надминува сите разумни ограничувања засегнувајќи во самата смисла на постоењето.

Бројните емоции и копнежи карактеристични за уметничкиот сензибилитет најсилни се во оние кризни периоди на осаменост. Нив ги чувствуваат сите, но сепак најмногу оние со креативна природа, осудени да го минат својот живот во отсуство и празнина. Тагата кај нив ја создава потребата преку имагинарни вообразби да го надоместат загубеното. Таа транспонирана во нивните дела е средство за самоспознавање, за осознавање на сопствениот идентитет, за прочистување на душата. Оттаму и поривот да се твори, да се пишува за напуштената татковина и дом кои од сега постојат единствено во областа на имагинацијата.

Уметниците секогаш ги сфаќаме како истражувачи на непознатото, како опасни посегнувачи по забранетиот збор што неминовно им носи казна. Од искона до денес иста е судбината на поетите кои се оделиле од домот.

И токму ова Ехо е она исконско што длабоко тлееело во Душата на Чернодримски.

Бранко Јованоски

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на свездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажував најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворах во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-

22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј.25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-
8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Бранко Јованоски

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Прилепско Ехо

Скопје 1997 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Прилепско Ехо 1997 година 53 страни

ISBN-10 608-4778-58-5

ISBN-13 978-608-4778-58-5

EAN 9786084778585

